

Emlékezz rá, ne feledd!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 9:8-17; 5Mózes 4:9, 23, 32-39;
6:7; 8:7-18; Efezus 2:8-13; Jelenések 14:12

„Emlékezz rá, és el ne felejtőd, hogyan ingerelted haragra Istenedet, az URat a pusztaiban attól kezdve, hogy kijöttél Egyiptomból, míg csak el nem jutottatok erre a helyre: folytonosan lázadoztatok az ÚR ellen” (5Móz 9:7, RÚF).

A Biblia egészében megtaláljuk ezt a két szót: *emlékszik* és *felejt*. Mindkettő emberi dologra utal, ami a gondolatainkban történik. A két ige ellentétes értelmű: aki emlékszik, az nem felejt, aki pedig felejt, az nem emlékszik.

Isten gyakran mondja népének, hogy emlékezzenek mindarra, amit értük tett - a kegyelmére és az irántuk való jóságára. Az Ószövetség nagy részében a próféták azt hirdették a héber népnek, hogy ne feledjék az Úr tetteit. Az is igen fontos volt, hogy ne feledkezzenek meg arról, amire elhívta őket, és milyenné kell válniuk erre válaszul. *„Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáiról” (Zsolt 77:12).*

Vajon bármennyire is másként volna ez velünk ma, akár közösségi szinten, akár egyénileg? Mennyire könnyű elfeledkezni arról, amit az Úr tett értünk!

A héten a *Mózes ötödik könyvében* kifejtett fontos elvvel foglalkozunk: emlékezzünk arra, ahogyan Isten munkálkodott az életünkben, ne felejtjük el!

EMLÉKEZNI A SZIVÁRVÁNYRA

Mózes első könyve 9. fejezetében tűnik fel először az *emlékszik* ige egyik alakja, amikor az egész világra kiterjedő özönvíz után az Úr azt mondta Noénak: a szivárványt az egész földdel kötött szövetsége jeleként helyezi az égbe, hogy nem pusztítja el többé a földet özönvízzel.

Olvassuk el 1Móz 9:8-17 szakaszát! Milyen formában jelenik meg itt az „emlékszik” ige? Mi hogyan emlékezzünk arra, amit az Úr értünk tett?

Az Úrnak természetesen nincs szüksége a szivárványra ahhoz, hogy emlékezzen az ígéreterére és a szövetségére, csak olyan nyelvezetet használt, amit az emberek megértenek. A szivárvány nekünk, embereknek emlékeztető Isten ígéreterére és szövetségére, hogy nem pusztítja el többé a földet víz által. Más szóval, a szivárvány segít emlékezni Isten különleges szövetségére. Mindig, amikor az íve feltűnik, Isten népe nemcsak a világ bűnei miatti isteni ítéletre emlékszik, hanem arra is, hogy az Úr szereti a világot, és ígérete szerint nem pusztítja el újból áradással. Az emlékezés gondolata fontos: emlékezzünk Isten ígéreteire, emlékezzünk Isten figyelmeztetéseire, emlékezzünk Isten tetteire a világban! Az égen átívelő szivárvány ma még fontosabb, hiszen sok tudós a természet törvényeinek állandóságára alapozva elutasítja, hogy létezett volna egy világszéles özönvíz. Érdekes módon Ellen G. White leírta: az özönvíz előtt is sokan úgy tartották, hogy a természet törvényeinek állandósága eleve kizárja az egész világra kiterjedő áradás bekövetkeztét. Az akkori bölcsek érvelése szerint a természet „törvényei olyan szilárdak és megalapozottak, hogy még Isten sem tud változtatni rajtuk” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 67. o.). Vagyis a természeti törvényekre alapozva azzal érveltek az özönvíz előtti emberek, hogy nem következhet be az áradás, ma pedig szintén a természeti törvények alapján állítják, hogy ez soha nem is történt meg.

Az Igében viszont Isten beszélt az özönvízről, sőt még jelet is adott, ami nemcsak az özönvízre emlékeztet, hanem arra is, hogy az Úr ígérete szerint nem lesz újabb világszéles áradás. Ha tehát emlékszünk a szivárvány jelenésére, a színpompás égi jelenség arról biztosít bennünket, hogy Isten Igéje megbízható. Ha meg tudunk bízni Isten Szavának ebben az ígéreterében, miért ne bíznánk minden kijelentésében?

Amikor legközelebb szivárványt látunk, gondoljunk Isten ígéreteire! Hogyan tanulhatunk meg bízni az Úr minden szavában?

A RÉGI IDŐKRŐL

Mózes ötödik könyvének 4. fejezetében olvashatjuk a gyönyörű tanítást, amit Mózes által adott az Úr Izraelnek arról, hogy kiválasztott népként milyen hatalmas kiváltságokkal rendelkeznek. Megszabadította őket Egyiptomból „*próbatételekkel, jelekkel és csodákkal, harcok árán is, erős kézzel és kinyújtott karral, nagy és félelmetes tettekkel, ahogyan veletek megtette mindezt Istenetek, az ÚR Egyiptomban, a szemetek láttára*” (5Móz 4:34, RÚF). Vagyis hatalmas dolgot vitt végbe értetek az Úr, ráadásul még emlékezni is segít, nehogy valaha elfeledjétek nagy tetteit.

Mire emlékeztette az Úr a népet 5Móz 4:32-39 szakaszában? Miért volt fontos, hogy ne feledjék el a tetteit?

Mózes visszamutatott a teremtéstől kezdve az egész történelemre, majd fel-tette a szónoki kérdést: a történelem során előfordult-e még olyasmi, mint amit értük vitt végbe az Úr? Tudakozzanak, saját maguk győződjenek meg róla, hogy történt-e már hasonló ahhoz, amit ők átéltek! A kérdéseivel akarta ráébreszteni őket, hogy mi mindent vitt végbe értük az Úr, és milyen hálával, köszönettel tartoznak neki az életükben megmutatkozó hatalmas tetteiért.

Isten tettei közül kimagaslík az Egyiptomból való szabadítás, de talán bizonyos szempontból még inkább csodálatra méltó az, hogy szólt hozzájuk a Sínai-hegynél, hallhatták „*a tűz közepéből szóló Istennek szavát*” (5Móz 4:33).

5Móz 4:40 versében milyen következtetésre akarta Mózes elvezetni a népet Isten tetteire utalva?

Nem céltalanok voltak az Úr tettei. Megszabadította a népét, eleget téve a velük kötött szövetség rá eső részének. Izrael kivonult Egyiptomból, már az ígért földje határára értek. Isten megtette az Ő részét, és most arra szólította a népet, hogy tegyék meg azt, amit nekik kellett megtenni, vagyis egyszerűen engedelmesskedjenek.

Hogyan jelképezi ez az Újszövetségben kifejezett megváltási tervet? Mit tett értünk Jézus, és erre hogyan válaszoljunk mi (lásd Jel 14:12)?

VIGYÁZZ MAGADRA... EL NE FELEDD!

Mit hagyott meg az Úr a népnek 5Móz 4:9, 23 verseiben? Miért volt ez számukra annyira fontos?

Mindkét vers elején két ige dominál: „vigyáz” és „felejt”. Az Úr a lelkükre köti, hogy *vigyázzanak, nehogy elfelejtsék*. Ne feledjék az Úr tetteit, sem a velük kötött szövetségét!

A héber *smr* ige (ami más formában szerepel 5Móz 4:9 versében, és úgy fordítják, hogy „vigyázz magadra”) az egész Ószövetségben előfordul „őríz”, „vigyáz”, „megtart”, „védi magát” jelentést hordozva.

A Bibliában ezzel a szóval érdekes módon először a bűneset előtt találkozunk, amikor az Úr azt mondja Ádámnak, hogy „*őrizze*” a kertet, amit neki adott (1Móz 2:15).

Most pedig az Úr azt mondja népének, egyénenként megszólítva őket (az ige egyes számban szerepel), hogy *vigyázzanak magukra, különben elfelejtik*. Ez nem annyira emlékeztetésre (bár idővel és a következő generációkban ez is lehetséges), mint inkább a szövetségi kötelezettségeiket illető lazaságra utal. Vagyis tudatosítaniuk kellett magukban, hogy kik ők és ez mit jelent az életmódjukra nézve Isten előtt, a többi héber előtt, a köztük lévő idegenek és a környező népek szemében.

Olvassuk el újra 5Móz 4:9 versét (lásd még 6:7; 11:19), de összpontosítsunk az utolsó részre, a gyerekeik és unokáik tanítására! Hogyan segíthettek, hogy ők se feledjék el ezt?

Mózes nem véletlenül köti a lelkükre a következő nemzedékek tanítását, éppen miután arra szólította őket, hogy ne felejtssenek: „*el ne távozzanak szívedből*” ezek a dolgok. A gyerekeiknek is hallaniuk kellett mindenről, de az is fontos, hogy az Isten tetteiről szóló történetek állandó ismétlésével a nép nem feledkezik el azokról. Mi lenne ennél jobb módja annak, hogy megtartsák annak emlékezetét, amit az Úr tett kiválasztott népéért?

Hogyan vált már a mi javunkra is az, amikor másoknak beszélünk az Úrral szerzett tapasztalatunkról? Ha újból számba vettük Isten tetteit, az hogyan segített, nehogy elfeledkezzünk róluk?

ETTEK ÉS JÓLLAKTAK

Egy korábbi egyházi vezető mesélte el, aki harmincnégy éven át dolgozott a Hetednapos Adventista Egyház Generál Konferenciájánál, hogy sok évvel korábban, amikor egy repülőtéren leszállt a feleségével, elveszett az egyik bőröndjük. „Ott helyben, a csomagszállító futószalag előtt, mindenki szemelátára letérdeltünk, kértük az Urat, hogy hadd kapjuk vissza az elvesztett csomagot” - mondta, majd hozzátette, hogy évek múlva ismét megérkeztek egy repülőterre, egy bőröndjük viszont nem ért oda. „Ne aggódj! - szólt a feleségéhez. - Fedezi a biztosítás.”

Erre a történetre gondolva olvassuk el 5Móz 8:7-18 verseit! Mire figyelmezteti itt az Úr a népet? Mit jelentsen ez ma nekünk?

Gondoljunk bele, mit nyertek az Úr iránti hűségükkel! Nemcsak csodálatos, gazdag földet kaptak, „*amelyen nem nyomorogva eszed kenyered, és ahol semmiben sem szűkölködöl*” (5Móz 8:9), hanem további különleges áldásokat is nyertek: nyájakat, csordákat, aranyat, ezüstöt és szép házakat. Minden jóval ellátta őket az Úr, amit az életben kaphattak.

És akkor mi lesz? Szembesülnek a gazdagsággal, a bőséggel mindig együtt járó veszéllyel, azzal, hogy elfelejtik: csak az Úr ad nekik erőt „*a gazdagságnak megszerzésére*” (5Móz 8:18).

Talán nem azonnal, de évek múltán, élvezve a nagy kényelmet megfelelkeznek a múlttól, arról, ahogyan az Úr átvezette őket a „*nagy és rettenetes*” pusztán (5Móz 1:19), és úgy képzelik, hogy valójában a saját okosságuknak és talentumaiknak köszönhetik a sikereiket.

Éppen erre figyelmeztette őket az Úr, és sajnos a későbbi prófétákat olvasva látjuk, hogy pontosan ez is történt.

Mózes figyelmeztetett: A jólétben emlékezzenek arra, hogy egyedül az Úr adott nekik mindent, ne vigye tévútra őket az Istentől kapott anyagi áldás! Évszázadokkal később a magvető példázatában Jézus is utalt a gazdagság csalárdságára (Mk 4:19).

Mindegy, mennyi pénzünk és anyagi javunk van, hús-vér emberként mindannyiunkra a sírgödör vár. Hogyan viszonyuljunk tehát a gazdagsággal járó veszélyekhez? Hiszen a vagyon elfeledtetheti velünk, hogy szükségünk van arra, aki egyedül képes megszabadítani a sírgödörből.

december 2.

NE FELEDD, HOGY SZOLGA VOLTÁL!

Olvassuk el 5Móz 5:15, 6:12, 15:15, 16:3, 12 és 24:18, 22 verseit! Mire mondta az Úr, hogy soha ne felejtsek el? Miért?

Amint az egész Ótestamentumban látjuk, az Úr folyamatosan visszautalt a kivonulásra, amikor is csodák által kiszabadította a népet Egyiptomból. A hívő zsidók az Úr tetteire emlékezve még évezredekkel később, egészen a mai napig megtartják a páska ünnepét. *„És mikor bementek arra a földre, melyet az ÚR ad nektek, amint megígérte, akkor tartsátok meg ezt a szertartást. Mikor pedig a fiaitok kérdezni fogják tőletek: »Mi ez a szertartások?«, akkor ezt mondjátok: »Páskaáldozat ez az ÚRnak, aki elkerülte Izrael fiainak házait Egyiptomban, amikor megverte az egyiptomiakat, a mi házainkat pedig megkímélte» (2Móz 12:25-27, ÚRK).*

A mai egyház számára a páska a Krisztusban felkínált szabadulás szimbóluma: *„A mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott értünk” (1Kor 5:7).*

Mire kellett a pogányokból lett keresztényeknek emlékezni Ef 2:8-13 szakasza szerint? Mennyiben párhuzamos ez azzal, amire Mózes ötödik könyve figyelmeztette a hébereket?

Pál arra akarta emlékeztetni az új hívőket, amit Isten tett értük Krisztusban, hogy mitől mentette meg őket és mivé lettek Isten kegyelme által. Mint Izrael népének, nekik sem volt mivel dicsekedniük Isten előtt. Csak Isten kegyelméből válhattak azzá, amivé Krisztusban lettek, hiszen azelőtt *„az ígélet szövetségétől távolvalók” (Ef 2:12)* voltak.

A hetednap Adventistáknak világszerte – mint ahogy a zsidóknak a pusztaiban, a keresztényeknek Efezusban – mindig emlékezni kell arra, amit Isten tett értünk Krisztusban, nem szabad elfelejtenünk! Nem csoda, hogy ezt olvashatjuk: *„Jól tennénk, ha mindennap elmélkednénk Krisztus életéről. Vegyük át pontról pontra, képzeljünk el minden jelenetet, különösen a végsőket! Ha így időzünk értünk hozott nagy áldozatánál, benne való bizalmunk állandósul, szeretetünk elmélyül, Lelke mélyebben áthat bennünket” (Ellen G. White: Jézus élete. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 61. o.).*

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Mennyire leereszkedik Isten, és milyen könyörületes tévedő teremtményeivel, hogy az emberekkel kötött szövetsége jeleként a felhőkbe helyezte a szép szivárványt! Az Úr kijelenti, hogy amikor az ívre néz, megemlékezik szövetségéről. Ez nem azt jelenti, hogy bármikor is elfeledkezne róla. De a mi nyelvünkön beszél hozzánk, hogy jobban megértsük Őt. Istennek az volt a szándéka, hogy ha a későbbi nemzedékek fiai megkérdezik, mit jelent az égen átívelő ragyogó szivárvány, szüleik mondják el az özönvíz történetét, és azt, hogy a Magasságos Isten hajlította meg az ívet és helyezte a felhőkbe annak biztosítékaként, hogy a víz soha többet nem fogja elárasztani a földet. Ez nemzedékről nemzedékre Isten szeretetéről tanúskodik, és erősíti az ember Isten iránti bizalmát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 76-77. o.).

A kereszténység megalapításától kezdve soha nem tapasztalt az egyház olyan gazdagságot és anyagi jólétet, mint amit ma a világ néhány országában élveznek. Viszont az a kérdés, hogy *Milyen áron?* A bőség *bizonyosan* hat a lelki életünkre, ráadásul nem jól. Hogyan is lehetne másként? Mégis mióta erősíti a gazdagság és az anyagiak terén tapasztalható bőség az önmeztagadás és az önfeláldozás keresztény értékeit? A legtöbb esetben éppen az ellenkezője történik: minél többel rendelkezik az ember, annál önállóbbá válik, hajlamosabb egyre kevésbé Istenre hagyatkozni. Jó a gazdagság és a bőség, de sok lelki csapda jár együtt vele.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljessünk még a gazdagság kérdéséről, ami viszonylag relatív, hiszen lehet, hogy valaki nem számít gazdagnak a saját országában, de másutt élők között szuper gazdagnak tűnhet! Miként hat a gazdagság a lelki életünkre? Akinek van „pénze”, hogyan óvhatja meg magát az azt esetlegesen kísérő lelki veszélyektől?
- 2) Beszéljessünk Krisztus életének záró jeleneteiről, amelyek Isten irántunk való szeretetéről tanúskodnak! Miért nem szabad soha elfeledkeznünk erről? Még mi minden mutatja Isten jóságát? Miért kell ezeket folyton észben tartanunk?
- 3) Vannak olyan tudósok, akik tagadják az egész világra kiterjedő özönvíz esetét, noha a Biblia állítja (és a szivárvány is arra mutat). Mások a hatnapos teremtést tagadják, a Biblia viszont erről ír (és ennek az emlékét idézi a hetedik nap, a szombat). Ezek szerint mennyire lehet erős és ártalmas a környezetünk hatása a hitünkre?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: TE ADJ FELELETET!

Mélységes titok az élet.
Egyszerre száz kérdésem van.
Megáll a lélek, töprengve vár;
talán jön felelet valahonnan...?
- Csöndes gyötrelemmel
fordulok magamba,
haldokló reménnyel
szívem belsején;
a menekülésnek csak egy útja van:
az Istenbe vetett hit, remény!

Megragadom hát
és kilépek magamból;
az érzések ne csatázzanak,
hiábavaló küzdelmek mezején
az imádságok ne hulljanak
porba, semmibe terméketlenül.
Mindent Uram lábához teszek.
- Én Istenem! Mindenség Ura!
Fogadd el küzdő életemet!
Te adj mindenre feleletet!